

El Punt/Avui (Ferran Aisa) - Abril 2012

Poesia

Atrapar paraules amb encís

Hélène Dorion (1958) és una poeta quebequesa que ha publicat més d'una quinzena de llibres de poemes i que ha aconseguit importants premis internacionals de poesia, per exemple el de l'Acadèmia Mallarmé, a França, del 2005. La seva obra ha estat traduïda al català, l'anglès, l'alemany, l'italià, el castellà... La poeta quebequesa va participar l'any 2000 en el 16è Festival Internacional de Poesia de Barcelona, que es va celebrar al Palau de la Música Catalana. Aquell mateix any, l'editorial La Magrana va publicar el primer recull de versos d'aquesta autora en català, *Retrats de mar*, que van ser traduïts pel poeta Carles Duarte. Versos que, segons la mateixa autora, representen tant un viatge interior a través de l'experiència com la recerca d'un equilibri entre la sensibilitat i l'espiritualitat.

Ara Dorion torna al món editorial en llengua catalana amb el llibre *Atrapar: els llocs*, dins de la col·lecció Biblioteca la Suda, de Pagès Editors. La traducció dels versos ha estat novament obra de Carles Duarte, aquesta vegada amb la col·laboració de Lluna Llecha, especialista en la literatura del Quebec. Tot dos ens ofereixen una magnífica feina a l'hora d'apropar al lector català l'obra de l'escriptora canadenca.

El poemari consta de cinc apartats en què la poetessa atrapa les ciutats, les ombres, els miralls, les finestres i els rostres. El més significatiu de la poesia d'Hélène Dorion és la transparència de les seves paraules expressades amb una harmònica senzillesa, paraules que esdevenen captivadores i plenes d'encís.

Evocar la vida més íntima

Un dels poemes del primer apartat del llibre són paraules evocadores de la vida íntima: “Al capdavant dels camins, la casa. Uns arbres / l'envolten, / l'ona fràgil del temps. El remolí omple la finestra. / Tot el que ha succeït creix encara / lliurat als núvols que solquen l'horitzó / i s'amunteguen com llavors. / Llum, taula, cadira. Una vida / on cada aquí reposa / sobre la branca del record / que no es trenca.”

La poesia de Dorion està carregada d'imatges i d'elements de la naturalesa, que brollen al llarg dels seus versos, marcats pel factor del temps i d'una meditació profundament mesurada del món. La paraula de la poeta es despulla de la falsa retòrica enlairant-se cap a les emocions sense incerteses.

Els versos de la poeta del Quebec mostren les línies de la poesia autèntica, que arriben al lector com una mena de remor, com una mena de torxa que il·lumina el camí... Com a mostra, aquest poema de l'apartat *Els miralls*: “El vent. I caus / dins el paisatge / l'ona silenciosa / envolta els teus passos, les teves mans. / Al lluny el dia cremat / bascula. El cel es trenca / amb els ocells / vinguts a trobar-te.”